

Конвенція

про заборону застосування, накопичення запасів, виробництва і передачі протипіхотних мін та про їхнє знищення (укр./рос.)

Статус Конвенції див. ([995 i21](#))

(Конвенцію ратифіковано Законом
N 2566-IV ([2566-15](#)) від 18.05.2005)

Офіційний переклад

Преамбула

Держави-учасниці,

сповнені рішучості покласти край стражданням і нещастям, викликаним протипіхотними мінами, які щотижня вбивають і калічать сотні людей, головним чином невинних і беззахисних цивільних осіб, і в першу чергу дітей, перешкоджають економічному розвитку і відновленню, ускладнюють репатріацію біженців і осіб, переміщених в межах країни, і призводять до інших тяжких наслідків протягом багатьох років після їх встановлення,

вважаючи необхідним зробити все, щоб у ефективний і скоординований спосіб сприяти вирішенню складного завдання з видалення протипіхотних мін, встановлених по всьому світу, і забезпечити їхнє знищення,

бажаючи максимально сприяти зусиллям щодо догляду і реабілітації, включаючи соціальну та економічну реінтеграцію осіб, які постраждали від мін,

визнаючи, що повна заборона протипіхотних мін стала б також важливим заходом зміцнення довіри,

схвалюючи прийняття виправленого 3 травня 1996 року Протоколу про заборону або обмеження застосування мін, мін-пасток та інших пристроїв, який додається до Конвенції про заборону або обмеження застосування конкретних видів звичайної зброї, які можуть вважатись такими, що завдають надмірних ушкоджень або мають невибіркову дію ([995 310](#)), і закликаючи до якнайшвидшої ратифікації цього протоколу всіма державами, які ще цього не зробили,

схвалюючи також резолюцію 51/45 S Генеральної Асамблеї Організації Об'єднаних Націй від 10 грудня 1996 року, в якій міститься настійний заклик до всіх держав активно працювати над ефективною міжнародною угодою про заборону застосування,

накопичення запасів, виробництва і передачі протипіхотних наземних мін, яка матиме обов'язкову юридичну силу,

схвалюючи далі заходи, вжиті за останні роки - як на односторонній, так і на багатосторонній основі - з метою заборони, обмеження або тимчасового припинення застосування, накопичення запасів, виробництва і передачі протипіхотних мін,

підкреслюючи роль суспільної свідомості у зміцненні принципів гуманності, показником якої став заклик до повної заборони протипіхотних мін, і відзначаючи зусилля, що докладаються з цією метою Міжнародним рухом Червоного Хреста і Червоного Півмісяця, Міжнародною кампанією із заборони наземних мін та багатьма іншими неурядовими організаціями в усьому світі,

посилаючись на Оттавську декларацію від 5 жовтня 1996 року і Брюссельську декларацію від 27 червня 1997 року, в яких міститься настійний заклик до міжнародного співтовариства укласти міжнародну угоду про заборону застосування, накопичення запасів, виробництва і передачі протипіхотних мін, яка матиме обов'язкову юридичну силу,

підкреслюючи бажаність забезпечення приєднання всіх держав до цієї Конвенції і будучи сповнені рішучості активно сприяти наданню їй універсального характеру в усіх відповідних форумах, включаючи, зокрема, Організацію Об'єднаних Націй, Конференцію з роззброєння, регіональні організації та об'єднання і конференції з розгляду дії Конвенції про заборону або обмеження застосування конкретних видів звичайної зброї, які можуть вважатися такими, що наносять надмірні ушкодження або мають невибіркову дію (995_266),

виходячи з принципу міжнародного гуманітарного права, згідно з яким право сторін у збройному конфлікті вибирати методи і засоби ведення війни не є необмеженим, принципу, який забороняє застосування у збройних конфліктах зброї, снарядів та засобів і методів ведення війни, які можуть завдати надмірних ушкоджень або призвести до надмірних страждань, а також принципу, відповідно до якого необхідно проводити розрізнення між цивільними особами і комбатантами,

домовилися про таке:

Стаття 1

Загальні зобов'язання

1. Кожна держава-учасниця зобов'язується ніколи і ні за яких обставин:

а) не застосовувати протипіхотні міни;

б) не розробляти, не виробляти, не набувати іншим чином, не накопичувати, не зберігати і нікому не передавати, прямо чи опосередковано, протипіхотні міни;

с) не допомагати, не заохочувати і не спонукати будь-яким чином будь-кого до проведення діяльності, забороненої для держави-учасниці згідно з цією Конвенцією.

2. Кожна держава-учасниця зобов'язується знищити всі протипіхотні міни або забезпечити їхнє знищення відповідно до положень цієї Конвенції.

Стаття 2

Визначення

1. "Протипіхотна міна" означає міну, призначену для вибуху від присутності, близькості або безпосереднього впливу людини і при цьому виводить з ладу, калічить або вбиває одного або кількох людей. Міни, призначені для детонації від присутності, близькості або безпосереднього впливу засобу, що рухається, а не людини, і оснащені при цьому елементом невилучення, не можуть бути віднесені до категорії протипіхотних мін лише на тій підставі, що вони так оснащені.

2. "Міна" означає боєприпас, призначений для встановлення під землею, на землі або поблизу поверхні землі або іншої поверхні та для вибуху від присутності, близькості або безпосереднього впливу людини або засобу, що рухається.

3. "Елемент невилучення" означає пристрій, призначений для захисту міни; він є частиною міни, пов'язаний з нею, приєднаний до неї або розміщений під нею і приводиться в дію при спробі доторкнутися до міни або іншим чином навмисно потривожити її.

4. "Передача" означає не лише фізичне переміщення протипіхотних мін на національну територію або з неї, але й передачу права власності на міни і контролю над ними, однак не передбачає передачу території, на якій встановлені протипіхотні міни.

5. "Замінований район" означає ділянку, яка є небезпечною через присутність або можливу присутність мін.

Стаття 3

Винятки

1. Незважаючи на існування загальних зобов'язань, викладених у статті 1, зберігання або передача певної кількості протипіхотних мін з метою розробки методів виявлення мін, розмінування або

знищення мін та навчання цим методам дозволені. Кількість таких мін не повинна перевищувати мінімального об'єму, абсолютно необхідного для досягнення вищезгаданих цілей.

2. Передача протипіхотних мін з метою знищення дозволена.

Стаття 4

Знищення запасів протипіхотних мін

З урахуванням винятків, передбачених у статті 3, кожна держава-учасниця зобов'язується знищити або забезпечити знищення всіх запасів протипіхотних мін, які їй належать, або якими вона володіє, або які знаходяться під її юрисдикцією або контролем, у можливо найкоротший термін, але не пізніше ніж через чотири роки після набуття чинності цієї Конвенцією для цієї держави-учасниці.

Стаття 5

Знищення протипіхотних мін у замінованих районах

1. Кожна держава-учасниця зобов'язується знищити або забезпечити знищення всіх протипіхотних мін у замінованих районах, що знаходяться під її юрисдикцією або контролем, у можливо найкоротший термін, але не пізніше ніж через десять років після набуття чинності цієї Конвенцією для цієї держави-учасниці.

2. Кожна держава-учасниця докладає всіх зусиль для того, щоб виявити всі райони, що знаходяться під її юрисдикцією або контролем, в яких, як відомо або як передбачається, встановлені протипіхотні міни, та вживає заходів з тим, щоб у можливо найкоротший термін всі місця встановлення протипіхотних мін у замінованих районах, що знаходяться під її юрисдикцією або контролем, були позначені по периметру, взяті під нагляд та ізольовані за допомогою загорож або інших засобів для того, щоб ефективно виключити туди доступ цивільних осіб доти, доки всі встановлені там протипіхотні міни не будуть знищені. Позначення повинно відповідати, принаймні, стандартам, установленим у виправленому 3 травня 1996 року Протоколі про заборону або обмеження застосування мін, мін-пасток та інших пристроїв, який додається до Конвенції про заборону або обмеження застосування конкретних видів звичайної зброї, які можуть вважатись такими, що спричиняють надмірні ушкодження або мають невибіркову дію ([995 310](#)).

3. Якщо та або інша держава-учасниця вважає, що не зможе знищити або забезпечити знищення всіх протипіхотних мін, зазначених у пункті 1, у ці терміни, вона може звернутися до наради держав-учасниць або конференції з розгляду дії Конвенції з проханням збільшити проміжок часу, встановлений для повного знищення таких протипіхотних мін, на термін до десяти років.

4. У кожному проханні слід:

a) зазначити термін запропонованого продовження;

b) детально викласти підстави для запропонованого продовження, включаючи:

i) інформацію про підготовку і проведення робіт відповідно до національних програм розмінування;

ii) інформацію про фінансові та технічні засоби, які держава-учасниця може спрямувати для повного знищення протипіхотних мін;

iii) викладення обставин, які заважають державі-учасниці знищити всі протипіхотні міни у замінованих районах;

c) викласти гуманітарні, соціальні, економічні та екологічні наслідки цього продовження;

d) навести всю іншу інформацію, яка стосується прохання про запропоноване продовження.

5. Нарада держав-учасниць або конференція з розгляду дії Конвенції, взявши до уваги фактори, зазначені в пункті 4, аналізує прохання і більшістю голосів присутніх держав-учасниць, які беруть участь у голосуванні, виносить рішення про те, чи слід задовольнити прохання про продовження терміну.

6. Термін може бути продовжено ще раз за умови подання нового прохання відповідно до пунктів 3, 4 і 5 цієї статті. Звертаючись із проханням про нове продовження, держава-учасниця повинна надати відповідну додаткову інформацію про те, що було зроблено в ході попереднього продовження, санкціонованого відповідно до цієї статті.

Стаття 6

Міжнародне співробітництво та сприяння

1. При виконанні своїх зобов'язань за цією Конвенцією кожна держава-учасниця має право запитувати і одержувати допомогу, де це можливо, з боку інших держав-учасниць в тій мірі, в якій це можливо.

2. Кожна держава-учасниця зобов'язується сприяти якомога ширшому обміну обладнанням, матеріалами та науково-технічною інформацією, які стосуються здійснення цієї Конвенції, і має право брати участь у такому обміні. Держави-учасниці не можуть запроваджувати необгрунтовані обмеження стосовно надання засобів

розмінування та відповідної технічної інформації з гуманітарною метою.

3. Кожна держава-учасниця, яка має відповідні можливості, сприятиме зусиллям щодо догляду та реабілітації, соціальної та економічної реінтеграції осіб, які постраждали від мін, і здійсненню програм інформування про мінну небезпеку. Таке сприяння може здійснюватися, зокрема, через систему Організації Об'єднаних Націй, міжнародні, регіональні або національні організації і установи, Міжнародний комітет Червоного Хреста, національні товариства Червоного Хреста і Червоного Півмісяця та їхню міжнародну федерацію, неурядові організації або на двосторонній основі.

4. Кожна держава-учасниця, яка має відповідні можливості, сприятиме розмінуванню і здійсненню пов'язаних з цим заходів. Таке сприяння здійснюється, зокрема, через систему Організації Об'єднаних Націй, міжнародні або регіональні організації і установи, неурядові організації і установи або на двосторонній основі, а також шляхом перерахування коштів до Цільового фонду добровільних внесків Організації Об'єднаних Націй для надання допомоги у розмінуванні або до регіональних фондів, які займаються питаннями розмінування.

5. Кожна держава-учасниця, яка має відповідні можливості, сприятиме знищенню запасів протипіхотних мін.

6. Кожна держава-учасниця зобов'язується надавати інформацію для бази даних про розмінування, створеної у системі Організації Об'єднаних Націй, особливо інформацію, яка стосується різноманітних засобів та методів розмінування, а також списки експертів, установ, що спеціалізуються в цій галузі, або національних координаційних центрів, що займаються питаннями розмінування.

7. Держави-учасниці можуть звертатися до Організації Об'єднаних Націй, регіональних організацій, інших держав-учасниць або інших компетентних міжурядових або неурядових структур із проханням надати їхнім керівним органам допомогу в розробці національної програми розмінування з тим, щоб вирішити питання, які стосуються, зокрема:

а) масштабів і сфери охоплення проблеми протипіхотних мін;

б) фінансових, технічних і людських ресурсів, необхідних для здійснення цієї програми;

с) визначення терміну, необхідного для знищення всіх протипіхотних мін у замінованих районах, які знаходяться під юрисдикцією або контролем відповідної держави-учасниці;

d) заходів щодо інформування про мінну небезпеку, спрямованих на зменшення кількості інцидентів, пов'язаних із пораненням або загибеллю людей у результаті підриву на мінах;

e) надання допомоги особам, постраждалим від мін;

f) взаємовідносин між урядом заінтересованої держави-учасниці та відповідними урядовими, міжурядовими і неурядовими структурами, які братимуть участь у здійсненні цієї програми.

8. Кожна держава-учасниця, яка надає й одержує допомогу відповідно до положень цієї статті, сприятиме забезпеченню повного і своєчасного здійснення узгоджених програм надання допомоги.

Стаття 7

Заходи транспарентності

1. Кожна держава-учасниця надасть Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй якомога раніше, але в будь-якому випадку не пізніше ніж після закінчення 180 днів після набуття чинності цієї Конвенцією для цієї держави-учасниці інформацію про:

a) національні заходи щодо здійснення, згадані у статті 9;

b) всі запаси протипіхотних мін, які їй належать, або якими вона володіє, або які знаходяться під її юрисдикцією або контролем, із зазначенням типів, кількості і, якщо це можливо, номерів партій складованих протипіхотних мін кожного типу;

c) наскільки це можливо, координати всіх замінованих районів, в яких встановлені або ймовірно встановлені протипіхотні міни, що знаходяться під її юрисдикцією або контролем, із зазначенням якомога детальніших даних про типи і кількості протипіхотних мін кожного типу, встановлених у кожному замінованому районі, та дати їх встановлення;

d) типи, кількість і, якщо це можливо, номери партій усіх протипіхотних мін, збережених або переданих для цілей розробки методів виявлення мін, розмінування або знищення мін і навчання цим методам, або переданих із метою знищення, а також про установи, яким держава-учасниця дозволила зберегти або передати протипіхотні міни відповідно до статті 3;

e) про стан програм, пов'язаних з конверсією або припиненням експлуатації об'єктів з виробництва протипіхотних мін;

f) про стан програм, пов'язаних зі знищенням протипіхотних мін відповідно до статей 4 і 5, включаючи детальні дані про методи, що будуть використані з метою здійснення процесу знищення, місце розташування всіх об'єктів, де буде здійснюватися знищення,

і норми безпеки, які застосовуються, та екологічні норми, яких необхідно буде дотримуватися;

g) типи і кількість усіх протипіхотних мін, знищених після набуття чинності цією Конвенцією для цієї держави-учасниці, включаючи кількісну розбивку за кожним типом протипіхотних мін, знищених відповідно до статей 4 і 5, а також, якщо це можливо, зазначення номерів партій протипіхотних мін кожного типу - у разі їхнього знищення відповідно до статті 4;

h) технічні характеристики кожного типу вироблених протипіхотних мін, в тій мірі, в якій це відомо, і мін, які у цей момент належать державі-учасниці або знаходяться в її володінні, із зазначенням, де це реально можливо, такої інформації, яка може сприяти виявленню та знешкодженню протипіхотних мін; ця інформація щонайменше повинна містити дані про розміри, підривач, бойовий заряд, вміст металу, а також кольорові фотографії та інші дані, які можуть сприяти знешкодженню мін; і

i) заходи, вжиті з метою негайного та ефективного оповіщення населення про всі райони, про які йдеться в пункті 2 статті 5.

2. Інформація, що надається відповідно до цієї статті, повинна поновлюватися державами-учасницями щорічно, охоплюючи попередній календарний рік, і подаватися Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй не пізніше 30 квітня кожного року.

3. Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй передає всі такі отримані доповіді державам-учасницям.

Стаття 8

Сприяння дотриманню та роз'яснення з приводу дотримання

1. Держави-учасниці домовляються консультуватися і співробітничати одна з одною з питань, що стосуються здійснення положень цієї Конвенції, та об'єднувати зусилля, діючи в дусі співробітництва, з метою сприяння дотриманню державами-учасницями своїх зобов'язань за цією Конвенцією.

2. Якщо одна або декілька держав-учасниць бажають з'ясувати і прагнуть вирішити питання стосовно дотримання положень цієї Конвенції іншою державою-учасницею, вони можуть направити цій державі-учасниці через Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй, запит з проханням надати роз'яснення стосовно проблеми, що викликає їхнє занепокоєння. До такого запиту додається вся інформація, що стосується справи. Кожна держава-учасниця, піклуючись про те, щоб не було зловживань, повинна утримуватися від направлення необгрунтованих запитів. Держава-учасниця, яка одержала запит про роз'яснення, надає через Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй запитуваній

державі-учасниці протягом 28 днів всю інформацію, яка може сприяти з'ясуванню проблеми.

3. Якщо запитувана держава-учасниця не отримає через Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй відповіді протягом цього періоду або буде вважати відповідь на запит про роз'яснення незадовільною, вона може винести цю проблему за посередництвом Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй на розгляд чергової наради держав-учасниць. Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй розсилає це подання, додавши до нього всю відповідну інформацію, яка стосується запиту про роз'яснення, усім державам-учасницям. Вся така інформація повинна бути надана запитуваній державі-учасниці, яка буде мати право на відповідь.

4. До скликання будь-якої наради держав-учасниць будь-яка заінтересована держава-учасниця може звернутися до Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй з проханням надати свої добрі послуги з метою сприяння отриманню роз'яснення, яке запитується.

5. Запитувана держава-учасниця може звернутися за посередництвом Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй із пропозицією про скликання спеціальної наради держав-учасниць для розгляду цієї проблеми. Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй вслід за цим передає цю пропозицію і всю інформацію, надану заінтересованими державами-учасницями, всім державам-учасницям із проханням повідомити, чи підтримують вони ідею про скликання спеціальної наради держав-учасниць для розгляду цієї проблеми. Якщо протягом 14 днів з моменту надсилання таких матеріалів принаймні одна третина держав-учасниць виступить із підтримкою скликання такої спеціальної наради, Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй скликає цю спеціальну нараду держав-учасниць протягом наступних 14 днів. Кворум на цій нараді становлять більшість держав-учасниць.

6. Нарада держав-учасниць або, в залежності від обставин, спеціальна нарада держав-учасниць у першу чергу визначає, чи слід займатися подальшим розглядом проблеми, взявши до уваги всю інформацію, надану заінтересованими державами-учасницями. Нарада держав-учасниць або спеціальна нарада держав-учасниць докладає всіх зусиль до того, щоб рішення було прийнято консенсусом. Якщо, незважаючи на всі зусилля в цьому напрямку, згоди дійти не вдалося, рішення приймається більшістю держав-учасниць, які присутні та беруть участь у голосуванні.

7. Всі держави-учасниці повинні повною мірою співробітничати з нарадою держав-учасниць або спеціальною нарадою держав-учасниць у розгляді нею цієї проблеми, включаючи роботу місій з встановлення фактів, що створюються відповідно до пункту 8.

8. Якщо потрібно додаткове роз'яснення, нарада держав-учасниць або спеціальна нарада держав-учасниць санкціонує створення місії з встановлення фактів і затверджує її мандат більшістю голосів держав-учасниць, які присутні та беруть участь у голосуванні. Запитувана держава-учасниця може в будь-який момент запропонувати направити місію з встановлення фактів на її територію. Така місія направляється без прийняття нарадою держав-учасниць або спеціальною нарадою держав-учасниць рішення про створення такої місії. Ця місія, до складу якої можуть входити до дев'яти експертів, які призначаються і затверджуються відповідно до пунктів 9 і 10, може збирати додаткову інформацію у відповідному місці або в інших місцях, що мають безпосереднє відношення до можливої проблеми дотримання і знаходяться під юрисдикцією або контролем запитуваної держави-учасниці.

9. Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй готує і поновлює список кваліфікованих експертів, які призначаються державами-учасницями із зазначенням їхніх імен, громадянства та інших відповідних даних, а також розсилає його всім державам-учасницям. Будь-який експерт, включений до цього списку, розглядатиметься як призначений до складу всіх місій з встановлення фактів, якщо тільки та або інша держава-учасниця письмово не заявить про свою незгоду. У разі незгоди цей експерт не братиме участі у роботі місій з встановлення фактів ні на території держави-учасниці, яка заперечує проти цього, ні в будь-якому іншому місці, яке знаходиться під юрисдикцією або контролем цієї держави, якщо про незгоду було заявлено до призначення цього експерта до складу таких місій.

10. Отримавши запит від наради держав-учасниць або спеціальної наради держав-учасниць, Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй, провівши консультації із запитуваною державою-учасницею, призначає членів місії, її керівника включно. Громадяни держав-учасниць, які звернулися з проханням про створення місії з встановлення фактів, або держав-учасниць, яких безпосередньо зачеплює її діяльність, не можуть бути призначені до складу місії. Члени місії з встановлення фактів користуються привілеями та імунітетами, передбаченими у статті VI Конвенції про привілеї та імунітети Організації Об'єднаних Націй, яка була прийнята 13 лютого 1946 року ([995_150](#)).

11. Члени місії з встановлення фактів прибувають на територію запитуваної держави-учасниці в якомога коротший термін, повідомивши цю державу принаймні за 72 години. Запитувана держава-учасниця вживає необхідних адміністративних заходів, пов'язаних з прийомом, транспортним забезпеченням і розміщенням членів місії, і несе відповідальність за забезпечення, у максимально можливому ступені, безпеки членів місії в період їхнього перебування на території, яка знаходиться під її контролем.

12. Без шкоди для суверенітету запитуваної держави-учасниці місія з встановлення фактів може ввезти на територію цієї держави-учасниці необхідне їй обладнання, яке використовуватиметься тільки з метою збору інформації, яка стосується можливої проблеми дотримання. До моменту прибуття місія повідомляє запитуваній державі-учасниці, яке обладнання вона має намір використовувати в межах своєї роботи з встановлення фактів.

13. Запитувана держава-учасниця повинна докласти всіх зусиль для забезпечення того, щоб місії з встановлення фактів була надана можливість поговорити з усіма особами, які мають відношення до справи та можуть надати інформацію, що стосується можливої проблеми дотримання.

14. Запитувана держава-учасниця надає місії з встановлення фактів доступ до всіх районів і об'єктів, що знаходяться під її контролем там, де, як передбачається, можуть бути зібрані факти, які мають відношення до проблеми дотримання. При цьому повинні враховуватися всі заходи, які запитувана держава-учасниця вважає за необхідне прийняти з метою:

а) захисту секретного обладнання, засекреченої інформації та режимних районів;

б) забезпечення дотримання конституційних обов'язків, які запитувана держава-учасниця може мати щодо прав власності, обшуку і конфіскації та інших конституційних прав; або

с) фізичного захисту і забезпечення безпеки членів місії з встановлення фактів.

У разі вжиття запитуваною державою-учасницею таких заходів вона докладає всіх розумних зусиль, щоб продемонструвати за допомогою альтернативних засобів те, що вона дотримується цієї Конвенції.

15. Місія з встановлення фактів може залишатися на території відповідної держави-учасниці не більше 14 днів, а в будь-якому конкретному місці розташування - не більше 7 днів, якщо не було досягнуто домовленості про інше.

16. З усією інформацією, яка надана на довірчій основі та не має відношення до проблеми, якою займається місія з встановлення фактів, слід поводитись як із конфіденційною.

17. Місія з встановлення фактів подає через Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй доповідь про результати своїх розслідувань нараді держав-учасниць або спеціальній нараді держав-учасниць.

18. Нарада держав-учасниць або спеціальна нарада держав-учасниць розгляне всю відповідну інформацію, включаючи доповідь, подану місією з встановлення фактів, і може запропонувати запитуваній державі-учасниці вжити заходів щодо усунення в обумовлений термін проблеми дотримання. Запитувана держава-учасниця подасть звіт щодо всіх заходів, вжитих у відповідь на цю пропозицію.

19. Нарада держав-учасниць або спеціальна нарада держав-учасниць може запропонувати заінтересованим державам-учасницям шляхи і засоби, які дозволяють ще більше прояснити або вирішити проблему, яка розглядається, включаючи залучення відповідних процедур, передбачених міжнародним правом. Якщо буде встановлено, що проблема, яка розглядається, породжена обставинами, що не залежать від запитуваної держави-учасниці, нарада держав-учасниць або спеціальна нарада держав-учасниць може рекомендувати відповідні заходи, включаючи колективні заходи, про які йдеться у статті 6.

20. Нарада держав-учасниць або спеціальна нарада держав-учасниць повинна докласти всіх зусиль до того, щоб рішення, про які йдеться у пунктах 18 і 19, були прийняті консенсусом або ж двома третинами голосів держав-учасниць, які присутні та беруть участь у голосуванні.

Стаття 9

Національні заходи з виконання

Кожна держава-учасниця вживає всіх належних правових, адміністративних та інших заходів, включаючи застосування кримінальних санкцій, для запобігання і припинення здійснення будь-якої діяльності, забороненої для держав-учасниць цією Конвенцією, особами, які знаходяться на території під її юрисдикцією або контролем.

Стаття 10

Врегулювання спорів

1. Держави-учасниці консультуються і співробітничать одна з одною з метою врегулювання будь-яких спорів, які можуть виникати з приводу застосування або тлумачення цієї Конвенції. Кожна держава-учасниця може довести інформацію про будь-який такий спір до відома наради держав-учасниць.

2. Нарада держав-учасниць може зробити внесок у врегулювання спорів, використовуючи будь-які засоби, які вона вважає за доцільні, у тому числі запропонувати свої добрі послуги, закликати держави, які є сторонами у спорі, розпочати обрану ними на свій

розсуд процедуру врегулювання і рекомендувати граничний термін для здійснення будь-якої узгодженої процедури.

3. Ця стаття не завдає шкоди положенням цієї Конвенції, що стосуються сприяння дотриманню і роз'яснення з приводу дотримання.

Стаття 11

Наради держав-учасниць

1. Держави-учасниці регулярно збираються для розгляду питань, пов'язаних із застосуванням або здійсненням цієї Конвенції, включаючи:

- a) питання, що стосуються дії та статусу цієї Конвенції;
- b) питання, обумовлені доповідями, що подаються відповідно до положень цієї Конвенції;
- c) питання міжнародного співробітництва і сприяння згідно зі статтею 6;
- d) питання удосконалення методів знешкодження протипіхотних мін;
- e) питання, що стосуються подань держав-учасниць відповідно до статті 8;
- f) питання, пов'язані з рішеннями, що стосуються подань держав-учасниць, передбачених у статті 5.

2. Перша нарада держав-учасниць буде скликана Генеральним секретарем Організації Об'єднаних Націй протягом року після набуття чинності цією Конвенцією. Наступні наради скликатимуться Генеральним секретарем Організації Об'єднаних Націй щорічно до проведення першої конференції з розгляду дії Конвенції.

3. При виникненні обставин, про які йдеться у статті 8, Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй скликає спеціальну нараду держав-учасниць.

4. Держави, які не є учасницями цієї Конвенції, а також Організація Об'єднаних Націй, інші відповідні міжнародні організації та установи, регіональні організації, Міжнародний комітет Червоного Хреста і відповідні неурядові організації можуть бути запрошені на ці наради в якості спостерігачів відповідно до узгоджених правил процедури.

Стаття 12

Конференції з розгляду дії

1. Конференція з розгляду дії буде скликана Генеральним секретарем Організації Об'єднаних Націй через п'ять років після набуття чинності цією Конвенцією. Наступні конференції з розгляду дії скликатимуться Генеральним секретарем Організації Об'єднаних Націй на прохання однієї або декількох держав-учасниць, за умови, що проміжок між конференціями з розгляду дії у жодному разі не буде менше п'яти років. Всі держави-учасниці цієї Конвенції запрошуватимуться на кожну конференцію з розгляду дії.

2. Конференція з розгляду дії скликається з метою:

a) проведення огляду дії та статусу цієї Конвенції;

b) розгляду необхідності проведення наступних нарад держав-учасниць і встановлення проміжків між ними, про що йдеться у пункті 2 статті 11;

c) прийняття рішення стосовно подань держав-учасниць, передбачених у статті 5;

d) затвердження, у разі необхідності, у своїй заключній доповіді висновків, що стосуються здійснення цієї Конвенції.

3. Держави, які не є учасницями цієї Конвенції, а також Організація Об'єднаних Націй, інші відповідні міжнародні організації та установи, регіональні організації, Міжнародний комітет Червоного Хреста і відповідні неурядові організації можуть бути запрошені на кожну конференцію з розгляду дії в якості спостерігачів відповідно до узгоджених правил процедури.

Стаття 13

Зміна та доповнення

1. У будь-який час після набуття чинності цією Конвенцією будь-яка держава-учасниця може запропонувати зміни та доповнення до цієї Конвенції. Кожна пропозиція про внесення зміни та доповнення направляється Депозитарію, який розсилає її всім державам-учасницям і запитує їхню думку про те, чи слід для розгляду цієї пропозиції скликати конференцію з розгляду зміни та доповнення. Якщо більшість держав-учасниць не пізніше ніж через 30 днів після розсилання пропозиції повідомлять Депозитарію про те, що вони виступають за подальший розгляд цієї пропозиції, Депозитарій скликає конференцію з розгляду зміни та доповнення, на яку запрошуються всі держави-учасниці.

2. Держави, що не є учасницями цієї Конвенції, а також Організація Об'єднаних Націй, інші відповідні міжнародні організації та установи, регіональні організації, Міжнародний комітет Червоного Хреста і відповідні неурядові організації можуть

бути запрошені на кожну конференцію з розгляду зміни та доповнення в якості спостерігачів відповідно до узгоджених правил процедури.

3. Конференція з розгляду зміни та доповнення проводиться відразу ж після проведення наради держав-учасниць або конференції з розгляду дії, якщо тільки більшість держав-учасниць не звернеться з проханням провести її раніше.

4. Будь-яка зміна та доповнення до цієї Конвенції приймається більшістю в дві третини голосів держав-учасниць, які присутні на конференції з розгляду зміни та доповнення і беруть участь у голосуванні. Депозитарій повідомляє про будь-яку прийняту в такий спосіб зміну та доповнення державам-учасницям.

5. Зміна та доповнення до цієї Конвенції набуває чинності для всіх держав-учасниць цієї Конвенції, які прийняли її, після подання Депозитарію документів про прийняття більшістю держав-учасниць. У подальшому вона набуватиме чинності для будь-якої держави-учасниці з числа тих, що залишилися, у день здачі нею Депозитарію свого документа про прийняття.

Стаття 14

Витрати

1. Витрати, пов'язані з проведенням нарад держав-учасниць, спеціальних нарад держав-учасниць, конференцій з розгляду дії та конференцій з розгляду змін та доповнень, покриваються державами-учасницями і державами, які беруть в них участь і не є учасницями цієї Конвенції, згідно зі шкалою внесків Організації Об'єднаних Націй, скоригованою належним чином.

2. Витрати, які поніс Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй відповідно до статей 7 і 8, і витрати, пов'язані з діяльністю будь-якої місії з встановлення фактів, покриваються державами-учасницями згідно зі шкалою внесків Організації Об'єднаних Націй, скоригованою належним чином.

Стаття 15

Підписання

Ця Конвенція вчинена у Осло, Норвегія, 18 вересня 1997 року, відкрита для підписання усіма державами в Оттаві, Канада, з 1 по 4 грудня 1997 року і у Центральних установах Організації Об'єднаних Націй у Нью-Йорку з 5 грудня 1997 року до набуття нею чинності.

Стаття 16

Ратифікація, прийняття, затвердження або приєднання

1. Ця Конвенція підлягає ратифікації, прийняттю або затвердженню сторонами, що її підписали.

2. Вона буде відкрита для приєднання будь-якої держави, яка не підписала Конвенцію.

3. Ратифікаційні грамоти та документи про прийняття, затвердження або приєднання здаються на зберігання Депозитарію.

Стаття 17

Набуття чинності

1. Ця Конвенція набуває чинності в перший день шостого місяця, рахуючи з місяця, протягом якого була здана на зберігання сорокова ратифікаційна грамота або документ про прийняття, затвердження або приєднання.

2. Для будь-якої держави, що здає на зберігання свою ратифікаційну грамоту або документ про прийняття, затвердження або приєднання після дати здачі на зберігання сорокової ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, затвердження або приєднання, ця Конвенція набуває чинності в перший день шостого місяця, рахуючи з дати здачі цією державою на зберігання її ратифікаційної грамоти або документа про прийняття, затвердження або приєднання.

Стаття 18

Тимчасове застосування

Будь-яка держава може під час ратифікації, прийняття, затвердження або приєднання заявити, що вона застосовуватиме на тимчасовій основі положення пункту 1 статті 1 цієї Конвенції до набуття нею чинності.

Стаття 19

Застереження

Застереження щодо статей цієї Конвенції не допускаються.

Стаття 20

Строк дії та вихід

1. Ця Конвенція є безстроковою.

2. Кожна держава-учасниця у порядку здійснення свого державного суверенітету має право вийти з цієї Конвенції. Вона повідомляє про такий вихід всі інші держави-учасниці, Депозитарія і Раду Безпеки Організації Об'єднаних Націй. У такому повідомленні

про вихід повинно міститись повне пояснення причин, що мотивують такий вихід.

3. Такий вихід набуває чинності тільки після закінчення шести місяців з дня одержання Депозитарієм повідомлення про вихід. Проте, якщо на момент закінчення цього шестимісячного терміну, держава-учасниця, що заявила про вихід, була втягнута в збройний конфлікт, вихід набуває чинності лише після закінчення цього збройного конфлікту.

4. Вихід держави-учасниці з цієї Конвенції жодним чином не зачіпає обов'язку держав продовжувати виконання зобов'язань, взятих у зв'язку з будь-якими відповідними нормами міжнародного права.

Стаття 21

Депозитарій

Генеральний секретар Організації Об'єднаних Націй цим призначається Депозитарієм цієї Конвенції.

Стаття 22

Автентичні тексти

Дійсний примірник цієї Конвенції, тексти якої англійською, арабською, іспанською, китайською, російською і французькою мовами є рівно автентичними, здається на зберігання Генеральному секретарю Організації Об'єднаних Націй.

Конвенция о запрещении применения, накопления запасов, производства и передачи противопехотных мин и об их уничтожении

Преамбула

Государства-участники,

будучи преисполнены решимости положить конец страданиям и несчастьям, вызываемым противопехотными минами, которые каждую неделю убивают и калечат сотни людей, главным образом невинных и беззащитных гражданских лиц, и в первую очередь детей, препятствуют экономическому развитию и восстановлению, затрудняют репатриацию беженцев и лиц, перемещенных внутри страны, и порождают другие тяжелые последствия в течение многих лет после их установки,

считая необходимым сделать все, чтобы эффективным и скоординированным образом способствовать решению сложной задачи удаления противопехотных мин, установленных по всему миру, и обеспечить их уничтожение,

желая в максимальной степени содействовать усилиям по уходу и реабилитации, включая социальную и экономическую реинтеграцию лиц, пострадавших от мин,

признавая, что полное запрещение противопехотных мин стало бы также важной мерой укрепления доверия,

приветствуя принятие исправленного 3 мая 1996 года Протокола ([995_310](#)) о запрещении или ограничении применения мин, мин-ловушек и других устройств, прилагаемого к Конвенции (995_266) о запрещении или ограничении применения конкретных видов обычного оружия, которые могут считаться наносящими чрезмерные повреждения или имеющими неизбирательное действие, и призывая к скорейшей ратификации этого протокола всеми государствами, которые еще не сделали этого,

приветствуя также резолюцию 51/45 S Генеральной Ассамблеи Организации Объединенных Наций от 10 декабря 1996 года, в которой ко всем государствам обращен настоятельный призыв активно работать над эффективным, имеющим обязательную юридическую силу международным соглашением о запрещении применения, накопления запасов, производства и передачи противопехотных наземных мин,

приветствуя далее меры, принятые в последние годы - как на односторонней, так и на многосторонней основе - в целях запрещения, ограничения или временного прекращения применения, накопления запасов, производства и передачи противопехотных мин,

подчеркивая роль общественного сознания в упрочении принципов гуманности, показателем которой стал призыв к полному запрещению противопехотных мин, и отмечая усилия, предпринимаемые с этой целью Международным движением Красного Креста и Красного Полумесяца, Международной компанией по запрещению наземных мин и многими другими неправительственными организациями по всему миру,

ссылаясь на Оттавскую декларацию от 5 октября 1996 года и Брюссельскую декларацию от 27 июня 1997 года, в которых содержится настоятельный призыв к международному сообществу заключить имеющее обязательную юридическую силу международное соглашение о запрещении применения, накопления запасов, производства и передачи противопехотных мин,

подчеркивая желательность обеспечения присоединения всех государств к настоящей Конвенции и будучи преисполнены решимости активно содействовать приданию ей универсального характера во всех соответствующих форумах, включая, в частности, Организацию

Объединенных Наций, Конференцию по разоружению, региональные организации и объединения и конференции по рассмотрению действия Конвенции о запрещении или ограничении применения конкретных видов обычного оружия, которые могут считаться наносящими чрезмерные повреждения или имеющими неизбирательное действие (995_266),

исходя из принципа международного гуманитарного права, согласно которому право сторон в вооруженном конфликте выбирать методы и средства ведения войны не является неограниченным, принципа, запрещающего применение в вооруженных конфликтах оружия, снарядов и средств и методов ведения войны, которые могут нанести чрезмерные повреждения или причинить излишние страдания, а также принципа, согласно которому необходимо проводить различие между гражданскими лицами и комбатантами,

договорились о нижеследующем:

Статья 1

Общие обязательства

1. Каждое государство-участник обязуется никогда и ни при каких обстоятельствах:

а) не применять противопехотные мины;

б) не разрабатывать, не производить, не приобретать иным образом, не накапливать, не сохранять и не передавать никому, прямо или опосредованно, противопехотные мины;

с) не помогать, не поощрять и не побуждать никоим образом кого бы то ни было к осуществлению деятельности, запрещенной для государства-участника согласно настоящей Конвенции.

2. Каждое государство-участник обязуется уничтожить все противопехотные мины или обеспечить их уничтожение в соответствии с положениями настоящей Конвенции.

Статья 2

Определения

1. "Противопехотная мина" означает мину, которая предназначена для взрыва от присутствия, близости или непосредственного воздействия человека и при этом выводит из строя, калечит или убивает одного или нескольких человек. Мины, предназначенные для детонации от присутствия, близости или непосредственного воздействия движущегося средства, а не человека и оснащенные при этом элементом неизвлекаемости, не могут быть отнесены к категории противопехотных мин лишь на том основании, что они так оснащены.

2. "Мина" означает боеприпас, предназначенный для установки под землей, на земле или вблизи поверхности земли или другой поверхности и для взрыва от присутствия, близости или непосредственного воздействия человека или движущегося средства.

3. "Элемент неизвлекаемости" означает устройство, призванное защитить мину; оно является частью мины, связано с ней, присоединено к ней или помещено под ней и приводится в действие при попытке тронуть мину или иным образом преднамеренно потревожить ее.

4. "Передача" означает не только физическое перемещение противопехотных мин на национальную территорию или с нее, но и передачу права собственности на мины и контроля над ними, однако не предполагает передачи территории, на которой установлены противопехотные мины.

5. "Заминированный район" означает участок, являющийся опасным в силу присутствия или предполагаемого присутствия мин.

Статья 3

Исключения

1. Несмотря на существование общих обязательств, изложенных в статье 1, сохранение или передача некоторого количества противопехотных мин для целей разработки методов обнаружения мин, разминирования или уничтожения мин и обучения этим методам разрешены. Количество таких мин не должно превышать минимальный объем, абсолютно необходимый для достижения вышеупомянутых целей.

2. Передача противопехотных мин для целей уничтожения разрешена.

Статья 4

Уничтожение запасов противопехотных мин

С учетом исключений, предусмотренных в статье 3, каждое государство-участник обязуется уничтожить или обеспечить уничтожение всех запасов противопехотных мин, которые ему принадлежат, или которыми оно владеет, или которые находятся под его юрисдикцией или контролем, в кратчайшие возможные сроки, но не позднее чем по истечении четырех лет после вступления настоящей Конвенции в силу для этого государства-участника.

Статья 5

Уничтожение противопехотных мин в заминированных районах

1. Каждое государство-участник обязуется уничтожить или обеспечить уничтожение всех противопехотных мин в заминированных районах, находящихся под его юрисдикцией или контролем, в кратчайшие возможные сроки, но не позднее чем по истечении десяти лет после вступления настоящей Конвенции в силу для этого государства-участника.

2. Каждое государство-участник приложит все усилия к тому, чтобы выявить все находящиеся под его юрисдикцией или контролем районы, в которых, как известно или как предполагается, установлены противопехотные мины, и примет меры к тому, чтобы в кратчайшие возможные сроки все места установки противопехотных мин в заминированных районах, находящихся под его юрисдикцией или контролем, были обозначены по периметру, взяты под наблюдение и изолированы с помощью ограждений или других средств, с тем чтобы эффективно исключить доступ туда гражданских лиц до тех пор, пока все установленные там противопехотные мины не будут уничтожены. Обозначение должно соответствовать по крайней мере стандартам, установленным в исправленном 3 мая 1996 года Протоколе о запрещении или ограничении применения мин, мин-ловушек и других устройств, прилагаемом к Конвенции о запрещении или ограничении применения конкретных видов обычного оружия, которые могут считаться наносящими чрезмерные повреждения или имеющими неизбирательное действие ([995 310](#)).

3. Если то или иное государство-участник считает, что не сможет уничтожить или обеспечить уничтожение всех противопехотных мин, указанных в пункте 1, в эти сроки, оно может обратиться к совещанию государств-участников или конференции по рассмотрению действия Конвенции с просьбой увеличить промежуток времени, установленный для полного уничтожения таких противопехотных мин, на срок до десяти лет.

4. В каждой просьбе следует:

a) указать срок предлагаемого продления;

b) подробно изложить основания для предлагаемого продления, включая:

i) информацию о подготовке и проведении работ в соответствии с национальными программами разминирования;

ii) информацию о финансовых и технических средствах, которые государство-участник может задействовать в целях полного уничтожения противопехотных мин;

iii) изложение обстоятельств, которые мешают государству-участнику уничтожить все противопехотные мины в заминированных районах;

с) описать гуманитарные, социальные, экономические и экологические последствия этого продления;

д) привести всю другую информацию, имеющую отношение к просьбе о предлагаемом продлении.

5. Совещание государств-участников или конференция по рассмотрению действия, приняв во внимание факторы, указанные в пункте 4, анализирует просьбу и большинством голосов присутствующих и участвующих в голосовании государств-участников выносит решение о том, следует ли удовлетворить просьбу о продлении срока.

6. Срок может быть продлен еще раз при условии подачи новой просьбы в соответствии с пунктами 3, 4 и 5 настоящей статьи. Обращаясь с просьбой о новом продлении, государство-участник должно представить соответствующую дополнительную информацию о том, что было сделано в ходе предыдущего продления, санкционированного в соответствии с настоящей статьей.

Статья 6

Международное сотрудничество и содействие

1. При выполнении своих обязательств по настоящей Конвенции каждое государство-участник имеет право запрашивать и получать помощь, где это возможно, со стороны других государств-участников в той мере, в какой это возможно.

2. Каждое государство-участник обязуется содействовать как можно более широкому обмену оборудованием, материалами и научно-технической информацией, имеющими отношение к осуществлению настоящей Конвенции, и имеет право участвовать в таком обмене. Государства-участники не могут вводить необоснованных ограничений в отношении предоставления средств разминирования и соответствующей технической информации в гуманитарных целях.

3. Каждое государство-участник, обладающее соответствующими возможностями, будет оказывать содействие усилиям по уходу и реабилитации, социальной и экономической реинтеграции лиц, пострадавших от мин, и осуществлению программ информирования о минной опасности. Такое содействие может осуществляться, в частности, через систему Организации Объединенных Наций, международные, региональные или национальные организации и учреждения, Международный комитет Красного Креста, национальные общества Красного Креста и Красного Полумесяца и их международную федерацию, неправительственные организации или на двусторонней основе.

4. Каждое государство-участник, обладающее соответствующими возможностями, будет оказывать содействие в разминировании и осуществлении связанных с этим мероприятий. Такое содействие осуществляется, в частности, через систему Организации Объединенных Наций, международные или региональные организации и учреждения, неправительственные организации и учреждения или на двусторонней основе, а также путем перечисления средств в Целевой фонд добровольных взносов Организации Объединенных Наций на оказание помощи в разминировании или в региональные фонды, занимающиеся вопросами разминирования.

5. Каждое государство-участник, обладающее соответствующими возможностями, будет оказывать содействие в уничтожении запасов противопехотных мин.

6. Каждое государство-участник обязуется предоставлять информацию для базы данных о разминировании, созданной в системе Организации Объединенных Наций, в особенности информацию, касающуюся различных средств и методов разминирования, а также списки экспертов, учреждений, специализирующихся в этой области, или национальных координационных центров, занимающихся вопросами разминирования.

7. Государства-участники могут обращаться к Организации Объединенных Наций, региональным организациям, другим государствам-участникам или другим компетентным межправительственным или неправительственным структурам с просьбой оказать их руководящим органам помощь в разработке национальной программы разминирования, с тем чтобы решить вопросы, касающиеся, в частности:

- а) масштабов и сферы охвата проблемы противопехотных мин;
- б) финансовых, технических и людских ресурсов, необходимых для осуществления этой программы;
- в) определения срока, необходимого для уничтожения всех противопехотных мин в заминированных районах, находящихся под юрисдикцией или контролем соответствующего государства-участника;
- г) мероприятий по информированию о минной опасности, направленных на уменьшение числа инцидентов, связанных с ранением или гибелью людей в результате подрыва на минах;
- д) оказания помощи лицам, пострадавшим от мин;
- е) взаимоотношений между правительством заинтересованного государства-участника и соответствующими правительственными, межправительственными и неправительственными структурами, которые будут участвовать в осуществлении этой программы.

8. Каждое государство-участник, предоставляющее и получающее помощь в соответствии с положениями настоящей статьи, будет содействовать обеспечению полного и своевременного осуществления согласованных программ оказания помощи.

Статья 7

Меры транспарентности

1. Каждое государство-участник представит Генеральному секретарю Организации Объединенных Наций как можно раньше, но в любом случае не позднее чем по истечении 180 дней после вступления настоящей Конвенции в силу для этого государства-участника, информацию о:

а) национальных мерах по осуществлению, упоминаемых в статье 9;

б) всех запасах противопехотных мин, которые ему принадлежат, или которыми оно владеет, или которые находятся под его юрисдикцией или контролем, с разбивкой по типам, количеству и, если это возможно, с указанием номеров партий складированных противопехотных мин каждого типа;

с) насколько это возможно, координатах всех заминированных районов, в которых установлены или предположительно установлены противопехотные мины, находящиеся под их юрисдикцией или контролем, с указанием как можно более подробных данных о типах и количествах противопехотных мин каждого типа, установленных в каждом заминированном районе, и датах их установки;

д) типах, количествах и, если это возможно, номерах партий всех противопехотных мин, сохраненных или переданных для целей разработки методов обнаружения мин, разминирования или уничтожения мин и обучения этим методам, либо переданных в целях уничтожения, а также об учреждениях, которым государство-участник разрешило сохранить или передать противопехотные мины в соответствии со статьей 3;

е) о состоянии программ, связанных с конверсией или прекращением эксплуатации объектов по производству противопехотных мин;

ф) о состоянии программ, связанных с уничтожением противопехотных мин в соответствии со статьями 4 и 5, включая подробные данные о методах, которые будут использованы в целях осуществления процесса уничтожения, местоположении всех объектов, где будет осуществляться уничтожение, и применимых нормах безопасности и экологических нормах, которые необходимо будет соблюдать;

g) типах и количествах всех противопехотных мин, уничтоженных после вступления настоящей Конвенции в силу для этого государства-участника, включая количественную разбивку по каждому типу противопехотных мин, уничтоженных в соответствии со статьями 4 и 5, а также, если это возможно, указание номеров партий противопехотных мин каждого типа - в случае их уничтожения в соответствии со статьей 4;

h) технических характеристиках каждого типа произведенных противопехотных мин, в той мере, в какой это известно, и мин, которые в данный момент принадлежат государству-участнику или находятся в его владении, с указанием, где это реально возможно, такой информации, которая может способствовать обнаружению и обезвреживанию противопехотных мин; эта информация должна, по меньшей мере, включать в себя данные о размерах, взрывателе, боевом заряде, содержании металла, а также цветные фотографии и другие данные, которые могут способствовать обезвреживанию мин; и

i) мерах, принятых в целях незамедлительного и эффективного оповещения населения о всех районах, о которых говорится в пункте 2 статьи 5.

2. Информация, предоставляемая в соответствии с настоящей статьей, должна обновляться государствами-участниками ежегодно, охватывая предыдущий календарный год, и предоставляться Генеральному секретарю Организации Объединенных Наций не позднее 30 апреля каждого года.

3. Генеральный секретарь Организации Объединенных Наций препровождает все такие полученные доклады государствам-участникам.

Статья 8

Содействие соблюдению и разъяснение по поводу соблюдения

1. Государства-участники договариваются консультироваться и сотрудничать друг с другом в вопросах, касающихся осуществления положений настоящей Конвенции, и объединять усилия, действуя в духе сотрудничества, с целью способствовать соблюдению государствами-участниками своих обязательств по настоящей Конвенции.

2. Если одно или несколько государств-участников желают выяснить и стремятся решить вопросы, касающиеся соблюдения положений настоящей Конвенции другим государством-участником, они могут направить этому государству-участнику, через Генерального секретаря Организации Объединенных Наций, запрос о разъяснении в отношении волнующей их проблемы. К такому запросу прилагается вся относящаяся к делу информация. Каждое государство-участник,

заботясь о том, чтобы не было злоупотреблений, должно воздерживаться от направления необоснованных запросов. Государство-участник, получившее запрос о разъяснении, предоставляет, через Генерального секретаря Организации Объединенных Наций, запрашивающему государству-участнику в течение 28 дней всю информацию, которая может способствовать выяснению проблемы.

3. Если запрашивающее государство-участник не получит через Генерального секретаря Организации Объединенных Наций ответа в течение этого периода или сочтет ответ на запрос о разъяснении неудовлетворительным, оно может вынести эту проблему через посредство Генерального секретаря Организации Объединенных Наций на рассмотрение очередного совещания государств-участников. Генеральный секретарь Организации Объединенных Наций рассылает это представление, приложив к нему всю соответствующую информацию, имеющую отношение к запросу о разъяснении, всем государствам-участникам. Вся такая информация должна быть предоставлена запрашиваемому государству-участнику, которое будет иметь право на ответ.

4. До созыва любого совещания государств-участников любое из заинтересованных государств-участников может обратиться к Генеральному секретарю Организации Объединенных Наций с просьбой оказать свои добрые услуги с целью способствовать получению запрашиваемого разъяснения.

5. Запрашивающее государство-участник может обратиться через посредство Генерального секретаря Организации Объединенных Наций с предложением о созыве специального совещания государств-участников для рассмотрения данной проблемы. Генеральный секретарь Организации Объединенных Наций вслед за тем направляет это предложение и всю информацию, представленную заинтересованными государствами-участниками, всем государствам-участникам с просьбой сообщить, поддерживают ли они идею о созыве специального совещания государств-участников для рассмотрения этой проблемы. Если в течение 14 дней с момента направления таких материалов по крайней мере одна треть государств-участников выступит в поддержку созыва такого специального совещания, Генеральный секретарь Организации Объединенных Наций созывает это специальное совещание государств-участников в течение последующих 14 дней. Кворум на этом совещании составляют большинство государств-участников.

6. Совещание государств-участников или, в зависимости от обстоятельств, специальное совещание государств-участников в первую очередь определяет, следует ли заниматься дальнейшим рассмотрением проблемы, приняв во внимание всю информацию, представленную заинтересованными государствами-участниками. Совещание государств-участников или специальное совещание государств-участников прилагает все усилия к тому, чтобы решение было принято консенсусом. Если, несмотря на все усилия в этом

направлении, согласия достичь не удалось, решение принимается большинством государств-участников, присутствующих и участвующих в голосовании.

7. Все государства-участники должны в полной мере сотрудничать с совещанием государств-участников или специальным совещанием государств-участников в рассмотрении им этой проблемы, включая работу миссий по установлению фактов, создаваемых в соответствии с пунктом 8.

8. Если требуется дополнительное разъяснение, совещание государств-участников или специальное совещание государств-участников санкционирует создание миссии по установлению фактов и утверждает ее мандат большинством голосов государств-участников, присутствующих и участвующих в голосовании. Запрашиваемое государство-участник может в любой момент предложить направить миссию по установлению фактов на ее территорию. Такая миссия направляется без принятия совещанием государств-участников или специальным совещанием государств-участников решения о создании такой миссии. Эта миссия, в состав которой могут входить до девяти экспертов, назначаемых и утверждаемых в соответствии с пунктами 9 и 10, может собирать дополнительную информацию в соответствующем месте или в других местах, имеющих непосредственное отношение к предполагаемой проблеме соблюдения и находящихся под юрисдикцией или контролем запрашиваемого государства-участника.

9. Генеральный секретарь Организации Объединенных Наций подготовит и будет обновлять список выделяемых государствами-участниками квалифицированных экспертов с указанием их имени, национальности и других соответствующих данных, а также будет рассылать его всем государствам-участникам. Любой эксперт, включенный в этот список, будет рассматриваться как назначенный в состав всех миссий по установлению фактов, если только то или иное государство-участник не заявит в письменном виде о своем несогласии. В случае несогласия этот эксперт не будет участвовать в работе миссий по установлению фактов ни на территории возражающего против этого государства-участника, ни в любом другом месте, находящемся под юрисдикцией или контролем этого государства, если о несогласии было заявлено до назначения этого эксперта в состав таких миссий.

10. Получив запрос от совещания государств-участников или специального совещания государств-участников, Генеральный секретарь Организации Объединенных Наций, проведя консультации с запрашиваемым государством-участником, назначает членов миссии, включая ее руководителя. Граждане государств-участников, обратившихся с просьбой о создании миссии по установлению фактов, или государств-участников, непосредственно затрагиваемых ее деятельностью, не могут быть назначены в состав миссии. Члены миссии по установлению фактов пользуются привилегиями и

иммунитетами, предусмотренными в статье VI Конвенции о привилегиях и иммунитетах Объединенных Наций ([995 150](#)), принятой 13 февраля 1946 года.

11. Члены миссии по установлению фактов прибывают на территорию запрашиваемого государства-участника в кратчайшие возможные сроки, уведомив это государство по крайней мере за 72 часа. Запрашиваемое государство-участник принимает необходимые административные меры, связанные с приемом, транспортным обеспечением и размещением членов миссии, и несет ответственность за обеспечение, в максимально возможной степени, безопасности членов миссии в период их пребывания на территории, находящейся под его контролем.

12. Без ущерба для суверенитета запрашиваемого государства-участника миссия по установлению фактов может ввезти на территорию запрашиваемого государства-участника необходимое ей оборудование, которое будет использоваться исключительно в целях сбора информации, касающейся предполагаемой проблемы соблюдения. До момента прибытия миссия сообщает запрашиваемому государству-участнику, какое оборудование она намерена использовать в рамках своей работы по установлению фактов.

13. Запрашиваемое государство-участник должно приложить все усилия к обеспечению того, чтобы миссии по установлению фактов была предоставлена возможность поговорить со всеми имеющими отношение к делу лицами, которые могут предоставить информацию, касающуюся предполагаемой проблемы соблюдения.

14. Запрашиваемое государство-участник предоставляет миссии по установлению фактов доступ ко всем находящимся под его контролем районам и объектам, где, как предполагается, могут быть собраны факты, имеющие отношение к проблеме соблюдения. При этом должны быть учтены все меры, которые запрашиваемое государство-участник считает необходимым принять в целях:

a) защиты секретного оборудования, засекреченной информации и режимных районов;

b) обеспечения соблюдения конституционных обязанностей, которые запрашиваемое государство-участник может иметь в отношении прав собственности, обыска и конфискации и других конституционных прав; или

c) физической защиты и обеспечения безопасности членов миссии по установлению фактов.

В случае принятия запрашиваемым государством-участником таких мер оно приложит все разумные усилия с целью продемонстрировать с помощью альтернативных средств, что оно соблюдает настоящую Конвенцию.

15. Миссия по установлению фактов может оставаться на территории соответствующего государства-участника не более 14 дней, а в любом конкретном местоположении - не более 7 дней, если не было достигнуто договоренности об ином.

16. Со всей информацией, предоставленной на доверительной основе и не имеющей отношения к проблеме, которой занимается миссия по установлению фактов, следует обращаться как с конфиденциальной.

17. Миссия по установлению фактов представляет, через Генерального секретаря Организации Объединенных Наций, доклад о результатах своих исследований совещанию государств-участников или специальному совещанию государств-участников.

18. Совещание государств-участников или специальное совещание государств-участников рассмотрит всю соответствующую информацию, включая доклад, представленный миссией по установлению фактов, и может предложить запрашиваемому государству-участнику принять меры к устранению в оговоренный срок проблемы соблюдения. Запрашиваемое государство-участник представит отчет о всех мерах, принятых в ответ на это предложение.

19. Совещание государств-участников или специальное совещание государств-участников может предложить заинтересованным государствам-участникам пути и средства, позволяющие еще более прояснить или решить рассматриваемую проблему, включая задействование соответствующих процедур, предусмотренных международным правом. Если будет установлено, что рассматриваемая проблема порождена обстоятельствами, не зависящими от запрашиваемого государства-участника, совещание государств-участников или специальное совещание государств-участников может рекомендовать надлежащие меры, включая коллективные меры, о которых говорится в статье 6.

20. Совещание государств-участников или специальное совещание государств-участников должно приложить все усилия к тому, чтобы решения, о которых говорится в пунктах 18 и 19, были приняты консенсусом или же двумя третями голосов государств-участников, присутствующих и участвующих в голосовании.

Статья 9

Национальные меры по осуществлению

Каждое государство-участник принимает все надлежащие правовые, административные и иные меры, включая применение уголовных санкций, чтобы предотвратить и пресечь осуществление любой деятельности, запрещенной для государств-участников по

настоящей Конвенции, лицами, находящимися на территории под его юрисдикцией или контролем.

Статья 10

Урегулирование споров

1. Государства-участники консультируются и сотрудничают друг с другом в целях урегулирования любых споров, которые могут возникнуть по поводу применения или толкования настоящей Конвенции. Каждое государство-участник может довести о любом таком споре до сведения совещания государств-участников.

2. Совещание государств-участников может внести вклад в урегулирование спора, используя любые средства, какие оно сочтет уместными, в том числе предложить свои добрые услуги, призвать государства, являющиеся сторонами в споре, начать выбранную ими по своему усмотрению процедуру урегулирования и рекомендовать предельный срок для осуществления любой согласованной процедуры.

3. Настоящая статья не наносит ущерба положениям настоящей Конвенции, касающимся содействия соблюдению и разъяснения по поводу соблюдения.

Статья 11

Совещания государств-участников

1. Государства-участники регулярно собираются для рассмотрения вопросов, связанных с применением или осуществлением настоящей Конвенции, включая:

а) вопросы, касающиеся действия и состояния настоящей Конвенции;

б) вопросы, обусловленные докладами, представляемыми в соответствии с положениями настоящей Конвенции;

с) вопросы международного сотрудничества и содействия в соответствии со статьей 6;

д) вопросы совершенствования методов обезвреживания противопехотных мин;

е) вопросы, касающиеся представлений государств-участников согласно статье 8;

ф) вопросы, связанные с решениями, касающимися представлений государств-участников, предусмотренных в статье 5.

2. Первое совещание государств-участников будет созвано Генеральным секретарем Организации Объединенных Наций в течение года после вступления настоящей Конвенции в силу. Последующие совещания будут созываться Генеральным секретарем Организации Объединенных Наций ежегодно до проведения первой конференции по рассмотрению действия Конвенции.

3. При возникновении обстоятельств, о которых говорится в статье 8, Генеральный секретарь Организации Объединенных Наций созывает специальное совещание государств-участников.

4. Государства, не являющиеся участниками настоящей Конвенции, а также Организация Объединенных Наций, другие соответствующие международные организации и учреждения, региональные организации, Международный комитет Красного Креста и соответствующие неправительственные организации могут приглашаться на эти совещания в качестве наблюдателей в соответствии с согласованными правилами процедуры.

Статья 12

Конференции по рассмотрению действия

1. Конференция по рассмотрению действия будет созвана Генеральным секретарем Организации Объединенных Наций через пять лет после вступления настоящей Конвенции в силу. Последующие конференции по рассмотрению действия будут созываться Генеральным секретарем Организации Объединенных Наций по просьбе одного или нескольких государств-участников, при условии что промежуток между конференциями по рассмотрению действия ни в коем случае не будет менее пяти лет. Все государства-участники настоящей Конвенции будут приглашаться на каждую конференцию по рассмотрению действия.

2. Конференция по рассмотрению действия созывается с целью:

a) провести обзор действия и состояния настоящей Конвенции;

b) рассмотреть необходимость проведения последующих совещаний государств-участников и установить промежутки между ними, о чем говорится в пункте 2 статьи 11;

c) принять решения в отношении представлений государств-участников, предусмотренных в статье 5;

d) утвердить, в случае необходимости, в своем заключительном докладе выводы, касающиеся осуществления настоящей Конвенции.

3. Государства, не являющиеся участниками настоящей Конвенции, а также Организация Объединенных Наций, другие соответствующие международные организации и учреждения, региональные организации, Международный комитет Красного Креста и

соответствующие неправительственные организации могут приглашаться на каждую конференцию по рассмотрению действия в качестве наблюдателей в соответствии с согласованными правилами процедуры.

Статья 13

Поправки

1. В любое время после вступления настоящей Конвенции в силу любое государство-участник может предложить поправки к настоящей Конвенции. Каждое предложение о внесении поправки направляется Депозитарию, который рассылает его всем государствам-участникам и запрашивает их мнения о том, следует ли созвать конференцию по рассмотрению поправки для рассмотрения этого предложения. Если большинство государств-участников не позднее чем через 30 дней после рассылки предложения уведомят Депозитария о том, что они выступают за дальнейшее рассмотрение этого предложения, Депозитарий созывает конференцию по рассмотрению поправки, на которую приглашаются все государства-участники.

2. Государства, не являющиеся участниками настоящей Конвенции, а также Организация Объединенных Наций, другие соответствующие международные организации и учреждения, региональные организации, Международный комитет Красного Креста и соответствующие неправительственные организации могут приглашаться на каждую конференцию по рассмотрению поправки в качестве наблюдателей в соответствии с согласованными правилами процедуры.

3. Конференция по рассмотрению поправки проводится сразу же после проведения совещания государств-участников или конференции по рассмотрению действия, если только большинство государств-участников не обратятся с просьбой провести ее раньше.

4. Любая поправка к настоящей Конвенции принимается большинством в две трети голосов государств-участников, присутствующих на конференции по рассмотрению поправки и участвующих в голосовании. Депозитарий сообщает о любой принятой таким образом поправке государствам-участникам.

5. Поправка к настоящей Конвенции вступает в силу для всех государств-участников настоящей Конвенции, которые приняли ее, после сдачи Депозитарию документов о принятии большинством государств-участников. В последующем она будет вступать в силу для любого оставшегося государства-участника в день сдачи им Депозитарию своего документа о принятии.

Статья 14

Расходы

1. Расходы, связанные с проведением совещаний государств-участников, специальных совещаний государств-участников, конференций по рассмотрению действия и конференций по рассмотрению поправок, покрываются государствами-участниками и участвующими в них государствами, не являющимися участниками настоящей Конвенции, в соответствии со шкалой взносов Организации Объединенных Наций, скорректированной надлежащим образом.

2. Расходы, понесенные Генеральным секретарем Организации Объединенных Наций согласно статьям 7 и 8, и расходы, связанные с деятельностью любой миссии по установлению фактов, покрываются государствами-участниками в соответствии со шкалой взносов Организации Объединенных Наций, скорректированной надлежащим образом.

Статья 15

Подписание

Настоящая Конвенция, совершенная в Осло, Норвегия, 18 сентября 1997 года, открыта для подписания всеми государствами в Оттаве, Канада, 3 и 4 декабря 1997 года и в Центральных учреждениях Организации Объединенных Наций в Нью-Йорке с 5 декабря 1997 года до ее вступления в силу.

Статья 16

Ратификация, принятие, утверждение или присоединение

1. Настоящая Конвенция подлежит ратификации, принятию или утверждению подписавшими ее сторонами.

2. Она будет открыта для присоединения любого государства, которое не подписало Конвенцию.

3. Документы о ратификации, принятии, утверждении или присоединении сдаются на хранение Депозитарию.

Статья 17

Вступление в силу

1. Настоящая Конвенция вступает в силу в первый день шестого месяца считая с месяца, в течение которого был сдан на хранение сороковой документ о ратификации, принятии, утверждении или присоединении.

2. Для любого государства, которое сдает на хранение свой документ о ратификации, принятии, утверждении или присоединении после даты сдачи на хранение сорокового документа о ратификации,

принятии, утверждении или присоединении, настоящая Конвенция вступает в силу в первый день шестого месяца считая с даты сдачи этим государством на хранение своего документа о ратификации, принятии, утверждении или присоединении.

Статья 18

Временное применение

Любое государство может в момент ратификации, принятия, утверждения или присоединения заявить, что оно будет применять на временной основе положения пункта 1 статьи 1 настоящей Конвенции до вступления ее в силу.

Статья 19

Оговорки

Оговорки в отношении статей настоящей Конвенции не допускаются.

Статья 20

Срок действия и выход

1. Настоящая Конвенция является бессрочной.

2. Каждое государство-участник в порядке осуществления своего государственного суверенитета имеет право выйти из настоящей Конвенции. Оно уведомляет о таком выходе все другие государства-участники, Депозитария и Совет Безопасности Организации Объединенных Наций. В таком уведомлении о выходе должно содержаться полное объяснение причин, мотивирующих такой выход.

3. Такой выход вступает в силу только по истечении шести месяцев со дня получения Депозитарием уведомления о выходе. Однако если на момент истечения этого шестимесячного срока государство-участник, заявившее о выходе, вовлечено в вооруженный конфликт, выход вступает в силу лишь после окончания этого вооруженного конфликта.

4. Выход государства-участника из настоящей Конвенции никоим образом не затрагивает обязанности государств продолжать выполнение обязательств, взятых в связи с какими-либо соответствующими нормами международного права.

Статья 21

Депозитарий

Генеральный секретарь Организации Объединенных Наций настоящим назначается Депозитарием настоящей Конвенции.

Статья 22

Аутентичные тексты

Подлинник настоящей Конвенции, тексты которой на английском, арабском, испанском, китайском, русском и французском языках являются равно аутентичными, сдается на хранение Генеральному секретарю Организации Объединенных Наций.